

a cau d'ull

Sant Pere sense sandàlies

Text i fotos > **QUIM CURBET**, fotògraf i escriptor

El Fluvià és un riu ferreny, de nom tautològic i d'aigües carbonoses, que baixa de la muntanya garrotxina amarat de records hivernals. Després de recórrer noranta-set quilòmetres gràntant escrupolosament l'escorça del país, i de passar sota els arcs de ponts venerables, s'encara decidit cap a la plana, travessa l'Empordà de banda a banda i arriba, ja calmós, davant de mar, als sorrals de la platja de la Cagarra, entre Empúries i els aiguamolls, flanquejat a cada costat per una munió de càmings que semblen petites ciutats eternament de vacances.

L'antiga «villa Militiano» anomenada «Sanctum Petrum» va afegir el determinatiu «Piscatoris» per diferenciar-se de l'altre Sant Pere del país, el de Roda. El campanar de la seva església domina encara tot l'espai al marge esquerre del riu, i al dret s'alcen impenitents els gratacels de la ja revellida urbanització del Bon Repòs. Envolten el poble camps de pomeres i muntanyes de caixes de fusta i de plàstic que esperen el temps de la collita. No gaire lluny del centre del poble, hi ha les naus de color verd de la cooperativa Fructícola Empordà, per on passen les

vint-i-una mil tones de pomes amb indicació geogràfica protegida que es cullen al municipi.

Els murs de les cases estan coberts d'una crosta de colors indefinibles, i als teulats hi viuen líquens misteriosos. Les cases més velles s'aguanten entre si com poden, i les més noves se les miren amb indiferència. Criatures d'ulls foscos juguen pel carrer, els joves fan sobretaula a Can Ruki, els tractors venen i van pel carrer de les Delícies i els turistes es passeguen pel poble mirant els aparadors de les botigues a través de les ulleres polaritzades.

>> *Vista del poble.*

>> Vista dels pomerars des del Cortal Gran.

L'Ajuntament ha posat, en els indrets més visibles, uns rètols que il·lustren amb textos literaris el passat del poble i de la contrada, i del seu esperit més profund. Proses de Bertrana que evocuen el riu profund i esmaragdí, textos de Rómulo Sans sobre el màrtir Sebastià —advocat del poble contra la pestilència—, de Josep Pla elogiant la placidesa de la plana, fragments de *Les Closes* de Maria Àngels Anglada, algun verset de Fages de Climent i, sobretot, poemes de Maria Rosa Font Massot, filla del carrer del Joncar i veu lírica indiscutible del poble.

Cada dia el sol surt per damunt de l'aigua de la badia de Roses, treu el nas entre els joncars de l'illa d'en Ca-

>> Maria Rosa Font amb el seu pare.

ramany i els tamarius del camí de la Gola, dibuixa sinuoses ombres per l'antic carrer Major i entre les teules del Cortal Gran, i s'encara terra endins per acabar de fer el seu jornal darrere de les muntanyes d'on sorgeix el Fluvià.

Hi ha qui diu que encara es pot sentir el tragí de la comtessa de Molins, dama de Quermançó, encadenada entre l'or i l'oblit, i potser també, qui sap, les notes d'un *sirtaki* grec, ballat de puntetes a la platja, damunt la sorra fina de la Gola, amb sandàlies de pescador. Tot i que la gent de Sant Pere, malgrat ser una mica de terra endins, sempre ha sabut que els pescadors, en la realitat, mai han dut sandàlies.

>> Passejant pel camí de la Gola.

>> Remant pel Fluvià.

>> Sortint de comprar el pa a Can Botella.

>> L'escut de la vila, amb les claus de sant Pere.